

Proti žalobě o rozvod manželství od stolu a lože namítla žalovaná manželka, že jde o věc již rozsouzenou vzhledem k usnesení zemského civilního soudu ve Vídni ze dne 12. července 1921, jímž byl povolen dobrovolný rozvod stran od stolu a lože. Soud první stolice námitce věci rozsouzené vyhověl, rekursní soud námitku zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud souhlasí s rekursním soudem, že soudním smírem nemůže být odůvodněna procesní námitka věci rozsouzené, nýbrž jenom hmotná námitka novace, a jest mu nesrozumitelné stěžovatelovo dovolávání se Neumannova komentáře k §§ 204—206 c. ř. s., neboť i ten jest téhož názoru. Při rozhodnutí o námitce věci rozsouzené nutno proto a vzhledem k ustanovení Šu 93 obč. zák. vycházeti nikoliv z dohody stran, která každému dobrovolnému rozvodu má předcházeti, nýbrž ze soudního rozhodnutí, jímž byl dobrovolný rozvod povolen. V souzeném případě jest jím usnesení zemského civilního soudu ve Vídni ze dne 12. července 1921, tedy rozhodnutí vydané cizozemským soudem po 28. říjnu 1918. Toto rozhodnutí není podle § 81 čís. 3 ex. ř., jenž byl ve vládním nařízení ze dne 19. března 1919, č. 145 sb. z. a n. výslovně uveden jako zůstávající v platnosti, v Československé republice vykonatelným, neboť má za předmět osobní stav (status) československých příslušníků, a o tom mohou rozhodovati jenom tuzemské soudy (srovnej § 100 j. n.). To potvrzuje i § 24 rozlukové novely ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., jenž přiznává právní účinnost jenom oněm dobrovolným rozvodům povoleným cizozemskými soudy, které byly vysloveny před 28. říjnem 1918 v královstvích a zemích zastoupených v bývalé říšské radě rakouské. Námitka věci rozsouzené musila býtí zamítnuta již z toho důvodu, že soudní rozhodnutí, o něž se opírá, nebylo vydáno československým soudem. Rozhodnutí rekursního soudu bylo potvrditi, aniž bylo třeba zkoumati, zda a pokud povolení dobrovolného rozvodu vůbec může býtí překážkou novému rozhodnutí o rozvodu sporem.

Čís. 6345.

Správce úpadkové podstaty jest v rozvrhovém řízení nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost úpadcovu oprávněn k rekursu proti rozvrhovému usnesení, pokud se týká jeho útrat.

Právoplatným rozhodnutím úpadkového komisaře o výši útrat účtovaných správcem úpadkové podstaty vzhledem ku zvláštní úpadkové podstatě není ještě ani pro obor úpadkového řízení rozhodnuto o tom, zda jsou tyto útraty pohledávkou za všeobecnou, či zvláštní úpadkovou podstatou; k takovému rozhodnutí jest povolán úpadkový soud. Rozhodnouti však o tom, zda a pokud mají tyto útraty přednost před hypotekárními věřiteli, jest vyhraženo exekučnímu soudu.

Právo odporu podle §u 213 ex. ř. a rekursu podle §u 234 ex. ř. přísluší správci úpadkové podstaty dlužníkovy jen v takovém rozsahu, v jakém přiznává je zákon dlužníkovi.

V rozvrhovém řízení nelze přisouditi útraty úspěšného opravného prostředku a to ani správci úpadkové podstaty dlužníkovy.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, R I 878/26.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za úpadcovu exekučně prodanou nemovitost, přikázal **e x e k u č n í s o u d** ve výsadním pořadí správci úpadkové podstaty útraty, jak byly upraveny úpadkovým komisařem, nepřikázal však eráru v přednostním pořadí výdělkovou daň tak, jak byla přihlášena. K rekursům knihov. věřitele Dra. Bohuslava V-a a finanční prokuratury zrušil **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval a znovu rozhodl. **N e j v y š š í s o u d** vyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty potud, že zrušil napadené usnesení, pokud se týkalo útratové pohledávky správce úpadkové podstaty, a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu Dra. Bohumila V-a do přikázání této pohledávky prvním soudem znovu rozhodl ve věci samé. V ostatním dovolací rekurs odmítl. Návrh na prisouzení útrat dovolacího rekursu zamítl.

D ů v o d y:

Rekursní soud zrušil rozvrhové usnesení prvního soudu a uložil mu, by položil nový rok rozvrhový a jednal při něm o přihlášených pohledávkách, poněvadž po právoplatném upravení útrat správce úpadkové podstaty, pokud se vztahují na vydražený mlýn, úpadkovým komisařem musí býti oddělným věřitelům poskytnuta možnost, by se o tomto upravení vyslovili a podali případný odpor v rámci §u 213 ex. ř., dále poněvadž jednání při prvním rozvrhovém roku ohledně přihlášených výdělkových daní zůstalo neúplným. Správce úpadkové podstaty stěžuje si do tohoto rozhodnutí v obou bodech, dovozuje, že nového rozvrhového jednání není v žádném směru třeba, a) navrhuje, by rozhodnutí rekursního soudu bylo zrušeno a bylo mu nařízeno, rozhodnouti o rekursech ve věci samé. Pokud se napadené usnesení týká útrat stěžujícího si správce úpadkové podstaty, nelze tomuto upříti právo rekursu, neboť jde o jeho vlastní, k rozvrhu přihlášený nárok. Nelze mu upříti ani věcné oprávnění. První soud přikázal rozvrhovým usnesením ze dne 18. ledna 1926, stěžovateli jako správci úpadkové podstaty z nejvyššího podání úhrnem 25.074 Kč 63 h. Do tohoto přikázání stěžoval si jenom hypotekární věřitel Dr. Bohuslav V., vůči všem ostatním účastníkům rozvrhového řízení, pokud by byli podle §§ 234 a 213 ex. ř. vůbec oprávněni si stěžovati, vešlo usnesení prvního soudu v moc práva. Dr. Bohuslav V. uvedl však v rekursu výslovně, že si nestěžuje proti výši prisouzených útrat, nýbrž jenom proti tomu, že částka 22.441 Kč 81 h, na niž byly úpadkovým komisařem upraveny útraty stěžovatelovy, jež týž účtoval jako útraty vztahující se na vydražený mlýn, byla prisouzena ve výsadním pořadí. Tutéž námitku uplatnil Dr. Bohuslav V. již při roz-

vrhovém roku dne 17. března 1925, tehdy ovšem s jistým, podle Šu 214 druhý odstavec ex. ř. jej sama i soud zavazujícím obmezením. Když tomu tak, a při novém, rekursním soudem požadovaném rozvrhovém jednání by nároku stěžovatelovu mohl odporovati již jenom Dr. Bohuslav V., týž však již, dílem při prvním rozvrhovém roku, dílem v rekursu příslušející mu prohlášení učinil a své nároky jasně a úplně přednesl a odůvodnil, dlužno přisvědčiti stěžovateli, že nového rozvrhového jednání není v této příčině třeba, a že by jím bylo řízení jenom zbytečně prodlužováno a zdraženo. Napadené usnesení musilo býti tedy v tomto směru zrušeno a rekursnímu soudu uloženo, by rozhodl ve věci samé. Při tom nutno zdůrazniti, že právoplatným rozhodnutím úpadkového komisaře o výši útrat, účtovaných správcem vzhledem ku zvláštní úpadkové podstatě, není ovšem ještě ani pro obor úpadkového řízení rozhodnuto o tom, zda jsou tyto útraty pohledávkou za všeobecnou či zvláštní úpadkovou podstatou, neboť k takovému rozhodnutí by byl povolán úpadkový soud (§ 47 (3) konk. ř.), že však rozhodnutí o tom, zda a pokud mají tyto útraty podle § 49 (1) konk. ř. přednost před hypotekárními věřiteli, jest podle §§ 11 (1) a 119 (3) konk. ř. vyhrazeno soudu exekučnímu.

Pokud se napadené usnesení vztahuje na přihlášené výdělkové daně, nelze správci úpadkové podstaty přiznati oprávnění k rekursu. Podle §§ 234 a 213 ex. ř. jest v rozvrhovém řízení kromě hypotekárních věřitelů v širším slova smyslu, k nimž správce úpadkové podstaty ne náleží, k rekursu oprávněn jenom dlužník, ale ten jenom, pokud jde o nároky, pro něž není exekučního titulu. Jestliže se již správci úpadkové podstaty vzhledem k tomu, že jest zákonným zástupcem úpadcova jmění, přizná právo rekursu, nemůže mu býti přiznáno ve větším rozsahu, než přiznává zákon dlužníkovi, pak musí mu však býti v tomto případě upřeno, poněvadž přihlášené výdělkové daně jsou doloženy vykonatelným výkazem nedoplatků, tedy exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř. Stěžovatel odůvodňuje své oprávnění k rekursu zájmem, by skuteční hypotekární věřitelé obdrželi ze zvláštní podstaty co nejvíce a nebyli odkázáni na všeobecnou podstatu, ale přehlíží, že i výdělková daň předepsaná dlužníku jest odkázána ku zaplacení nejenom na zvláštní, nýbrž také na všeobecnou podstatu, takže závazky této podstaty se nezmenší, případně-li ze zvláštní podstaty na výdělkovou daň méně a hypotekárního věřitele více. V tomto směru musil býti proto dovolací rekurs odmítnut a napadené rozhodnutí zůstati netknutým.

Účtované útraty dovolacího rekursu nemohou býti stěžovateli přisouzeny, poněvadž, vzniknuvše v rozvrhovém řízení, se nepřisuzují (jud. ze 4. února 1913 č. 201). Pro obor tohoto řízení nelze ani pro správce úpadkové podstaty činiti výjimky.

Čís. 6346.

Dopravní řád železniční.

Objednatel vagonu jest povinen zaplatiti obě cesty (tam i zpět), jež konal objednaný vagon na prázdnno.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, Rv I 554/26.)